

ЛАЛОВИЯТ КАМЪК

Над Ветрилото спряла е луната
и си припомня стари времена,
когато там стърчала бойна кула
с огромно знаме на върха.

До нея вечно зорка стража бдяла,
във хоризонта вперила очи,
дали от вража конница по друма
пушилка няма да се появи.

И ако нявга зърнела сигнала,
прибирала байрака на мига,
та да разберат хората, че трябва
да се укрият спешно в крепостта.

А тя била на Лаловия камък ...
Защо сега лежи в развалини
не знае никой, и легенда няма ...
Окървавената земя мълчи.

Единствено луната е видяла
какво е ставало по тез места,
и би разкрила тайната си свята ...
ако творецът бе и дал уста.

София

25.12.1999